

[Viggo Starcke.]

perter under langtidstjeneste, som bygger på en stærk videreførelse af hjemmeværnet i det udbyggede beredskab, som bygger på en spredning for at give forsvaret elasticitet og ikke gøre det sårbart. Ved at standse kasernebyggeriet fjerner man en dødsens fare for forsvaret, ved en rationalisering af uddannelsen kan man fremme hele udviklingen og opbygningen af forsvaret, og man kan takket være disse reformer fortsætte produktionslivet i Danmark nogenlunde uhindret.

Den højtærede udenrigsminister citerede en udtalelse af general Eisenhower om, at ingen mand vil kæmpe, hvis ikke han føler, at han har noget, der er værd at kæmpe for. Dette giver et billede af, hvad mennesker ville være i stand til at sætte ind af åndelig og legemlig energi i det tilfælde, at de følte, de var ejere af det fædrelands jord, som de er knyttet til. Den højtærede udenrigsminister sagde i slutningen af sin tale, at gennem det meste af oldtiden og i hele middelalderen og den nyere tid er verden regeret ved diktatur, og det var egentlig først gennem den franske revolution og den nordamerikanske frihedskrig, at der kom et omslag. Dette er tildels rigtigt, men ikke helt. Jeg vil gerne sætte en stærk streg under den vældige gæld, som den europæiske kultur står i til det jødiske folk, til det græske folk og tildels til sin egen nordiske fortid. Tænk, hvad det lille hellenske folk har betydet for frihedsfølelsen i Europa!

Jeg kan blot minde om, at efter persernes nederlag ved Marathon, og efter at Dareios var død, kastede de harmfulde spartanere et par persiske gesandter med hovedet nedad i en brønd; derefter blev Sparta hjemsoget af guddommelig vrede, og derfor tilbød to spartanere frivilligt, at de ville rejse over til kong Xerxes i Susa for at lide døden som sonebod. Undervejs blev de indbudt af satrapen Hydarnes, der viste dem gæstfrihed. Medens de sad og spiste, spurgte den persiske satrap dem — han var ikke perser selv, men han regerede under persisk overhøjhed: „Spartanere, hvorfor vil I dog ikke hellere være venner med storkongen? Så ville enhver af Jer komme til at herske over hellensk land ved kongens nåde ligesom jeg her.“ Hertil svarede spartanerne: „Hydarnes, dit råd er givet udfra falske forudsætninger. Du har nemlig prøvet det ene, men ikke det andet. Friheden kender du ikke, for havde du kendt den, ville du have rådet os til at kæmpe for

den, ikke alene med lanser, men også med økser.“

Fuglsang: Da mit parti kort før påske stillede sin forespørgsel angående bakteriekrigen, blev den som bekendt afvist uden videre, og senerehen blev dette i pressen motiveret med, at det simpelthen måtte betragtes som en uforsømmethed. Denne motivering er efter min mening lovlig billig.

Det at rette en henvendelse til Amerikas Forenede Stater, den eneste stormagt, der ikke har ratificeret Genèvekonventionen af 1925 om forbud mod anvendelse af bakteriologiske våben, er ikke en uforsømmethed, men det er vor simple pligt. Det er det for det første, fordi Danmark ved sin tilslutning til konventionen ikke alene var med til, som det hedder i denne — jeg udbeder mig formandens tilladelse til et par korte citater — at erklære sig

„enige om at gennemføre dette forbud overfor anvendelsen af bakteriologiske krigsførelsesmidler og gå ind på at betragte os som bundet af bestemmelserne i denne erklæring“.

Men vi forpligter os yderligere, idet det videre hedder:

„de høje kontraherende parter vil gøre alt, hvad der står i deres magt, for at få andre stater til at tilslutte sig nærværende protokol.“

Og det er klart, at sådan må det ganske logisk være. Det er ikke nok selv at tage afstand fra så ødelæggende våben som bakterier, giftgas eller for den sags skyld atom-bomber. Det er ikke nok til at redde hverken os selv eller andre. Vi må af alle grunde — som der står — „gøre, hvad der står i vor magt“ for at hindre, at de overhovedet kommer til anvendelse. Vi må gøre det, simpelthen fordi vi som mennesker ikke kan andet end blive oprørt ved tanken om en krigsførelse, der ikke alene er rettet mod frontens soldater, men også føres som en systematisk udryddelseskampagne mod værgeløse kvinder og børn langt inde i baglandet. Vi kan som mennesker ikke andet end føle harme over det barbari, som en sådan krigsførelse bærer vidnesbyrd om. Det er vor tids menneskers berettigede stolthed, at vi takket være videnskabens utrættelige, opofrende arbejde skridt for skridt har lært at bekæmpe og helbrede sygdomme, som man tidligere stod magtesløs overfor. Men kan vi da roligt se til, når vi ser andre mennesker ved hjælp af samme videnskab anvende sygdomsfremkaldende bakterier som